

ΔΥΟ ΣΟΝΕΤΤΑ

1

Σὰν τὸν καραβοκύρη ν' ἀντικρούζεις
τῇ δύσκολῃ στιγμῇ πὺν σὲ κυκλώνει...
λωσσασμένα ἢ νοτιὰ κύματα ἀσκώνει
μουγκρίζοντας στὰ βράχια — μὰ βυθίζεις

στὸ βυθὸ πὺν ἀνοίγει, μὰ πλωρίζεις
στὴν κορφή πὺν ἀφρὸς τῇ στεφανώνει —
μ' ἄτρεμο χέρι κράτα τὸ τιμόνι,
μὲ τὸ βλέμμα τὰ σκοτὴ νὰ σπαθίζεις.

Μὴ νοιαστεῖς τῇ ζωῇ τὴν περασμένη,
δὺὸ μάτια πὺν σκορποῦν ὀλοῦθε φῶς
τὸ γέλοιο πὺν τὴν πλάσῃν ὁμορφαίνει...

Μὰ μὲ χαρὰ βαθειὰ πὺν συνταράζει
χαρὶ γιὰ τὸν ἀγῶνα, τράβα ἐμπρὸς
πρὸς τὸ χαμὸ ἢ τῇ νίκη μὴ σὲ νοιάζει!

2

Κάλλιο ποτὲ νὰ μὴν τὸ δεῖς τὸ φῶς
παρὰ νὰ τ' ἀρνηθεῖς σὰν τὸ γνωρίσεις,
κι' ὄντας τῆς λευτεριᾶς σὲ τρώει καὺμὸς
στὴ σκλαβιά τῇ χαρὰ σου νὰ ζητήσεις!

Εἴτε προσμένει ἀφεύγατος χαμὸς
κι' εἶναι φλόγα πὺν καίει μόλις ἀγγίσεις
εἴτε εἶναι ἀποσπερίτης γαληνὸς
στὴ λάμψη τῇ χρυσῇ ν' ἀποσπερίσεις.

Οἱ φρόνιμοι ἂν γελάσουν μὴν ἀκοῦς
τῇ στενῇ βολεμένη τους σοφία
σὰν τὴν ἀράχνη πλέκοντας ἴστους

σκλαβώνουν μιὰν ἀσήμαντη εὐτυχία...
τοὺς ἀνοιχτοὺς δὲ νοιώθουν οὐρανοὺς
τὴν καταγίδα τὴν ἄσωσην αἰθρία!

M. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ